

ция, дѣто сжмѣ длѣженѣ да ви прѣдамѣ на една нарочна комисия.»

Пжтувахми като съсъ поща, безѣ да се спирами, и пристигнѣхми на 20 Февруария въ Венеция.

На Септемвриа отѣ прѣминжлата година, единѣ мѣсецѣ прѣди запиранѣто ми, намирахѣ се на Венеция. Бѣхѣ обѣдувалѣ на гостилницата *Мѣсецѣ*, съсъ една дружина отѣ отборѣ лица. — Какво чудо! тъкмо на гостилницата Мѣсецѣ ме заведохѣ графѣтѣ и жандармѣтѣ.

Единѣ отѣ слугитѣ се растреперя като ме видѣ, и като съгледа, че сжмѣ у рѣцѣтѣ на полицията, макарѣ жандармѣтѣ да бѣше прѣдрѣшилѣ двамата си помощници, и да си ги прѣструваше на слуги. Зарадувахѣ се отѣ тая срѣща. Надѣвахѣ се, че тоя слуга ще обади за дохожданѣто ми на много отѣ приятелитѣ ми.

Обѣдувахми. Заведохѣ ме сѣтнѣ у палатѣтѣ на догѣтѣ (тѣй се наричяше едно врѣме прѣдсѣдателѣтѣ на венециянската република), дѣто се намирахѣ сега сѣдилищата. Прѣминжхѣ подѣ кемеритѣ на *Прокурациитѣ*, и прѣдѣ кафенето *Флорилиѣ*, дѣто минжлата есенѣ бѣхѣ се наслаждавалѣ съсъ толкое хубави вечери! Не щѣ да познаѣ никого отѣ познаницитѣ си.

Прѣминжхми прѣзѣ малкиятѣ мегданѣ. . . . .
А пакѣ по заминжлиятѣ мѣсецѣ Септемвриа, на тоя малѣкъ мегданѣ, единѣ просякѣ бѣше ми реклѣ тия значителни думи: « Видѣж, че вашия милостѣ сте чужденецѣ; нѣ не можѣ да разумѣж защо се чуди, както сичкитѣ чужденци, на това мѣсто тамѣ: за мене не е освѣнѣ едно проклето мѣсто, и не минувамѣ прѣзѣ него, освѣнѣ отѣ нужда.

« — Да не сте опитали нѣкое злополучие?